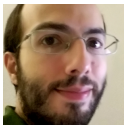
Privat o comunitari

Per JoanM el dt., 24/03/2020 - 21:00

Sempre enteníem que els grans somnis personals a la vida havien de ser tenir parella, fills/es, casa gran, cotxe bo, èxit professional, vacances exòtiques, temps lliure per l'oci que un vol... Amb aquests somnis tan privats i materials hem anat construint una idea de "societat ideal": milers de rèpliques amb xalet + jardí + cotxes de luxe, tren de vida i consum ben elevat, viatges arreu... I mentre uns viatgen en pastera per aconseguir aquesta societat "ideal" somniada i vista només a les pantalles, altres viuen frustrats tota la vida anhelant-la des d'un realisme força dur. Però uns quants al món han adquirit a costa dels altres aquest tren de vida: cada vegada més gent forçava el planeta viatjant més amb avió, consumint productes exòtics de l'altra punta de món, gastant incomptables envasos diaris, generant pol·lució a l'aire i a l'aigua, tallant boscos per saciar la "necessitat" de paper, alimentant guerres a costa de la tecnologia i el benefici...

Llavors arriba un ésser d'uns 200 nanòmetres de diàmetre, invisible, que s'escampa i infecta i capgira les coses. Hi ha qui diu que és fruit d'una Natura ferida que retorna el tracte que rep. I ens trobem que allò que semblaven assumptes privats, ja no ho són tant. Ens adonem que els nivells del tòxic diòxid de nitrogen a l'aire que originava la pol·lució de tant de cotxe privat ara cauen en picat i tots respirem millor. Ens adonem que el fet que hi hagi persones que no tinguin casa no és només un problema seu, privat, sinó també nostre, comunitari, que augmenta el risc d'infecció del virus a tot arreu. Tornem a la idea de cos humà: si un membre està ferit, tot el cos pateix i ens afecta. Llàstima que ens n'haguem d'adonar sota una calamitat, sota una plaga de l'Èxode, sota un flagell de pesta de l'Apocalipsi...

Demanem avui, Déu nostre, que purguem durant la quaresma allò tan privat i individualista que ens construïa, i ho convertim en comunitari: els drets, la llar, el medi ambient. Aquest somni sí que valdrà la pena perseguir-lo. Aquesta societat ideal serà fraternal i sostenible.